

Quan Niệm Về Cái Đẹp Của Người Phụ Nữ

Câu chuyện bắt đầu bằng cái eo. Đông cũng như Tây đều quan niệm rằng đàn bà có cái eo nhỏ là đẹp. Đó là dấu hiệu đầu tiên của cái đẹp và nó cứ nhất định như vậy tồn tại qua hàng bao nhiêu thế kỷ mà vẫn không thay đổi:

- Eo nhỏ
- Ngực lớn
- Mắt to
- Tóc quăn

Đây là những yếu tố chính, mặc dầu thời trang và một vài yếu tố khác có thay đổi nhưng những yếu tố kể trên vẫn được lặp đi lặp lại.

Có một thời, sự yêu chuộng cái đẹp được lưu ý đến từng bộ phận của người đàn bà: Miệng thỉnh thoảng được vẽ cho rộng ra, hoặc thỉnh thoảng được tô cho nhỏ lại (chứ không phải sợ các đấng trượng phu chê là “Đàn bà miệng rộng tan hoang cửa nhà” đâu nhé!).

Có một thời tai người phụ nữ phải được che lại và chân không cho hở ra, đàn bà mặc váy tròn bao phủ chung quanh như cái bung xung. Dưới triều đại của Henry đệ Bát sự thu hút của nghệ thuật vẽ tranh hẳn tượng được chỉ rõ ở những bức tranh tóc và tai phải được che lại không cho hở ra.

Mặt trái xoan, mắt to mày đậm cổ dài là hợp thời trang, mắt to được yêu chuộng qua nhiều thời đại và nhất là qua những triều đại của người Ai-cập xa xưa và được diễn tả như mắt nai cho đến ngày nay.

Tóc thì tùy thuộc từng giống dân về màu sắc. Tuy nhiên điểm giống nhau là các bà và các cô vẫn thích tóc quăn hơn là tóc thẳng. Đối với đàn bà tây phương thì tóc màu bạch kim vẫn là màu đẹp nhất. Cho đến ngày nay tóc được uốn cong, đánh rối, thổi phồng, quăn tít như tổ quạ và đôi khi các cô các cậu chơi chơi nhuộm đủ màu, kể cả màu xanh màu đỏ, màu hồng. Trông cũng vui mắt!

Những xã hội cấm kỵ thay đổi với thời gian và dần dần cũng theo với đà tiến hóa của các

xã hội khác mà buông thả. Đàn bà Việt-Nam quan niệm về cái đẹp cũng thay đổi theo từng thời đại. Ở thời cụ Nguyễn Du cái đẹp cũng được diễn tả trong các câu thơ của cụ qua nhan sắc của chị em nàng Kiều:

*“Mai cốt cách tuyết tinh thần,
Mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười.”*

Và đây là cái đẹp của Thúy-Vân:

*“Vân xem trang trọng khác vời,
Khuôn trăng đầy đặn, nét ngài nở nang,
Hoa cười ngọc thốt đoan trang,
Mây thua nước tóc, Tuyết nhường màu da.”*

Nếu cứ theo như bốn câu thơ trên của cụ mà phát họa Thúy-Vân thì chắc các đấng anh hùng hào kiệt không ai đồng ý là cái mặt tròn vành vạnh như cái mặt trăng của nàng Vân là đẹp. Và cái nước da mà tuyết phải nhường thì chắc chắn phải tốn rất nhiều phần hồng để điểm tô hoặc phải chờ nàng Vân đi tắm nắng bãi biển Vũng-Tàu cho da dẻ hồng hào mới gọi là đẹp được.

Và đây là Thúy-Kiều:

*“Kiều càng sắc sảo mặn mà
So bề tài sắc lại là phần hơn
Làn thu thủy, nét xuân sơn
Hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh”.*

Đẹp như Kiều thì quả là quá đẹp rồi. Đẹp đến nỗi hoa phải ghen liễu phải hờn thì còn có ai mà sánh bằng. Đã đẹp mà lại có tài nữa vì thế cho nên Kiều cứ bị cái “tai” nó theo hoài:

“Chữ tài liền với chữ tai một vần”.

Người xưa quan niệm người đẹp là phải gầy như liễu yếu như mai, chứ không ai cho

phốp pháp mập mạp mà gọi là đẹp được. Ngược lại ở xã hội Tây phương có một thời người ta cũng tỏ ra yêu chuộng những người đàn bà to lớn mập mạp đầy đủ sinh lực, trong khi cũng có một số các đấng mày râu vẫn tỏ ra quý chuộng các nàng có khuôn mặt rục rờ như hoa và thân mình hấp dẫn. Quả thật khó khăn cho các bà các cô phải ăn uống kiêng cử để có thân hình thon nhỏ bớt nặng nề, nếu họ nhận thật ra rằng có một thời nào đó các ông chỉ thích các bà có

một bộ ngực vĩ-đại và đôi mông thật lớn. Ôi! thật ở sao cho vừa lòng mấy ông.

Các ông Tây phương bây giờ lại có cái “mốt” lấy vợ Á- châu, gọi là vợ nhập cảng. Các nàng da trắng lại tưởng các ông khoái da nâu bèn thi nhau mua “suntan” bôi đầy người rồi ra các bãi biển tắm nắng cho da trở thành nâu. Ngược lại các đấng mày râu VN qua đây thấy các nàng da trắng mắt xanh thì cho là hấp dẫn quá. Ông nào cũng muốn lấy vợ ngoại quốc.

Dã-Thảo
Tháng 6/1984

Bài này Dã-Thảo viết hồi năm 1984, 32 năm qua rồi. Tuy vậy chắc cũng không có gì thay đổi nhiều lắm đâu phải không bạn? Bạn nhìn thấy các cô người mẫu bây giờ, cứ giống như bộ xương biết đi, lắm cô đi không nổi sau khi trình diễn thời trang. Mấy ông bà Designers cũng thiệt ác hễ cô nào hơi lên cân một chút là có chuyện ngay, vậy là các cô phải uống nước cầm hơi, nếu không là mất “Job”. Chỉ tội nghiệp mấy cô mới vào nghề cứ dòi dài dài ra, không phải vì Úc bị hạn hán không có gạo ăn nhưng vì các cô sợ lên cân đó.

